

[Clausager.]

er ganske umuligt, og vore kommunale Skatter er ogsaa blevet for store. I det Øjemed at lette dem har vi fremsat Forslag her i den høje Rigsdag, som vi haaber og venter vil blive behandlet — bliver de det ikke, tager vi dem op siden i Forbindelse med det foreliggende Forslag —, og hvorved vi vil gøre det muligt at foretage en Skatnedsættelse, baade af Skatterne paa fast Ejendom og af den personlige kommunale Skat. Gennemførelsen af vort Forslag til Lov om midlertidig kommunal Skattelettelse, fremsat den 20. December 1935, hvorved vi foreslog en midlertidig Skattelettelse, og at Tillægsafgiften paa Benzin, 5 Øre pr. Liter, overføres til Kommunerne, væsentlig til Sognekommunerne, vilde betyde en stor Lettelse. Hvad de faste Ejendomsskatter angaar, bebyrder vort Forslag ikke Statskassen med nye Udgifter, for ifølge Lovforslaget fremkommer der automatisk et tilsvarende Tillæg til Statsindkomstskatten, men hvad Benzinskattens Overførelse angaar, bliver der Brug for 15—16 Mill. Kr. for Statskassen, naar den mister de Penge — for dette Aar maaske kun 12 Millioner —, fordi de er beslaglagt en Del ind i Aaret. Men det Beløb er vi villige til at skaffe til Veje. Endelig har vi i sin Tid, i Fjor, forelagt Forslag om, at Staten skulde tilskyde Sognekommunerne 10 Mill. Kr. til Nedsættelse af Skatten; den Sum skulde skaffes til Veje ved en Merindkomstskat paa Personer og Selskaber, der har tjent ekstraordinær stærkt i Krisetiden. Det Forslag har vi ikke stillet igen, fordi Indenrigsministeren i Mellemtiden har stillet Forslag om 6 Mill. Kr., og dette kan for saa vidt træde i Stedet for vort Forslag. Endelig maa man ogsaa vide, at vi i Rigsdagen, samme Dag som jeg nævnte før, har stillet Forslag om, at Socialreformen skulde ændres paa visse væsentlige Punkter.

Der er fremsat 3 Forslag, nemlig vedrørende Refusionsreglerne, vedrørende, at at Staten skal overtage noget af Kommunernes Bidrag til Aldersrenten og overtage hele Bidraget til Arbejdsløshedunderstøttelsen. Naar Statskassen overtog det, vilde det betyde endnu en Udgift for Statskassen paa 16—17, maaske 18 Mill. Kr., og dette Beløb er vi ogsaa villige til at skaffe til Veje. Man ser saaledes, at er det vor Stilling, at man ikke kan gaa med til Rentetilskuddet, er dermed ikke givet, at vi gaar imod Skatteforslagene, thi vi skulde jo ogsaa have Penge til det, vi selv har foreslaaet. Det er nødvendigt, at der gøres noget for at lindre og lette Skatte-

trykket; thi navnlig i Landkommunerne, til Dels i Smaakøbstæderne, mindre i de store Købstæder og mindst i København er Skattetrykket for stort. Det er derfor nødvendigt at komme dette Forhold til Livs. Det er, naar man undersøger Indtægterne i de forskellige Kommuner og Byer og Skatteprocenterne i dem, ejendommeligt at se, hvor urimeligt et Forhold der er derimellem. I en lille Bog om Skatteproblemet, som er udgivet af en Mand, der hedder Thorkild Kristensen, opgøres for 1931—32, at Indtægten i København pr. Indbygger er noget over 1 600 Kr. og Skatteprocenten 7, men for samme Aar er Indtægterne i Landkommunerne pr. Indbygger 650 Kr., altsaa under det halve af Indtægten i København, men Skatteprocenten er 9, blot for den personlige Skats Vedkommende. Og tager man ogsaa de faste Ejendomsskatter med, bliver det endnu værre. Der er et skrigende Misforhold mellem den Skat, der præsteres, den Skatteprocent, man maa udrede Skatten efter, og den Indkomst, man har. Dette virker som et Tryk paa Landbruget, men ogsaa paa andre ude omkring i Landkommunerne, Smaahaandværkere og handlende, hvis Vilkaar er nøje sammenknyttet med Landbrugets. Det er nødvendigt at komme dem til Hjælp, og der er i Sandhed mere Grund til at lette Skattetrykket dér end til at give Tilskud til Rentebetaling inden for en vis Gældsstørrelse. Det er rimeligt, naar man ser hen til, hvor forskelligt Statskatten og Kommuneskatten tages, hvad de personlige Skatter angaar, at lade Staten tage flere Byrder paa sig og lette Kommunerne. Jeg nævnte før, at Skatteprocenten for Københavns Vedkommende var 7 mod for Landkommunernes Vedkommende 9, det er omvendt med Statskatteprocenten, nemlig 5 pCt. mod $2\frac{1}{3}$, hvilket stammer fra, at Staten tager stærkt fat paa de store Indkomster; Kommunerne kan det jo ikke i den Grad. Derfor vil det ogsaa være heldigt at gaa den Vej at lade Staten overtage saa meget, som andre Hensyn tillader; saa maa vi se at skaffe Staten Dækning ad anden Vej for det Tab, den dér maatte lide.

En Omlægning af Skatterne paa den Maade, jeg her har skitseret, er retfærdig, men den koster selvfølgelig nye Indtægter til Staten. Men dette, erklærer jeg, er vi altsaa villige til at gaa med til at skaffe til Veje. Om det skal være ved lutter direkte Skatter eller ogsaa ved indirekte i nogen Grad, skal jeg ikke kunne sige her; begge Slags er i Sandhed store nok i Forvejen,